

Asia C-599/20

**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä**

Jättämispäivä:

13.11.2020

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Liettua)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

3.11.2020

Kantaja:

UAB ”Baltic Master”

Muu osapuoli:

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų
ministerijos

Pääasian kohde

Maahantuotujen tavaroiden tullausarvon määrittäminen. Tavaroiden myyjän ja ostajan katsominen keskenään etuyhteydessä oleviksi.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

Neuvoston asetuksen N:o 2913/92 ja komission asetuksen N:o 2454/93 säännösten tulkinta; SEUT 267 artiklan kolmas kohta.

Ennakkoratkaisukysymykset

1. Onko yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 29 artiklan 1 kohdan d alakohtaa ja tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 143 artiklan 1 kohdan b, e tai f alakohtaa tulkittava siten, että myyjän ja ostajan katsotaan olevan keskenään etuyhteydessä, jos kuten käsiteltävässä asiassa, ei ole saatavilla asiakirjoja (virallisia tietoja), jotka osoittaisivat liikekumppanuuden tai valvonnan, mutta liiketoimien suorittamiseen liittyvät olosuhteet eivät – objektiivisten todisteiden perusteella – ole ominaisia tavanomaisissa kilpailuolosuhteissa harjoitettavalle liiketoiminnalle vaan pikemminkin tapauksille, joissa 1) liikesuhteet ovat erityisen tiiviit liiketoimien osapuolten suuren keskinäisen luottamuksen perusteella tai 2) liiketoimen yksi osapuoli valvoo sen toista osapuolta tai kolmas osapuoli valvoo liiketoimen molempia osapuolia?

2. Onko asetuksen (ETY) N:o 2913/92 31 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että se on esteenä tullausarvon määrittämiselle kansalliseen tietokantaan sisältyvien tietojen perusteella, jotka koskevat sellaisten tavaroiden tullausarvoa, joilla on sama alkuperä ja jotka kuuluvat samaan Taric-nimikkeeseen, vaikka eivät olekaan samankaltaisia tavaroita asetuksen (ETY) N:o 2454/93 142 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettulla tavalla?

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92 (EYVL 1992, L 302, s. 1; jäljempänä yhteisön tullikoodeksi): 29 artiklan 1 kohdan d alakohta, 30 artiklan 2 kohdan b alakohta ja 31 artikla

Tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2.7.1993 annettu komission asetus (ETY) N:o 2454/93 (EYVL 1993, L 253, s. 1; jäljempänä täytäntöönpanoasetus): 142 artiklan 1 kohdan d alakohta, 143 artiklan 1 kohdan b, e ja f alakohta, 151 artiklan 3 kohta ja liite 23

Tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 19.9.2008 annettu komission asetus (EY) N:o 1031/2008 (EUVL 2008, L 291, s. 1)

Tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2658/87 liitteen I muuttamisesta 30.9.2009 annettu komission asetus (EY) N:o 948/2009 (EUVL 2009, L 287, s. 1)

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

Asetuksen N:o 2913/92 ja asetuksen N:o 2545/93 soveltamisesta Liettuan tasavallassa annetut säännöt, jotka hyväksyttiin Liettuan tasavallan hallituksen 27.10.2004 antamalla päätöksellä nro 1332 (jäljempänä myös päätöksellä nro 1332 hyväksytyt säännöt):

12 kohta

”Soveltaessaan menetelmiä tullausarvon määrittämiseksi samanlaisten tai samankaltaisten tavaroiden kauppaa-arvon ja yhteisön tullikoodeksin 31 artiklan perusteella tulliviranomaiset käyttävät tavaroiden tullausarvoa koskevia tietoja, jotka on koottu tulliosaston ylläpitämään tietokantaan, jota käytetään tavaroiden arvon määrittämiseksi tullaustarkoituksiin. Tulliosaston pääjohtaja vahvistaa menettelyn, jonka mukaisesti tiedot valitaan kyseisestä tietokannasta, tietoja käytetään ja tehdään päätös tavaroiden tullausarvon määrittämiseksi mainittuun tietokantaan koottujen tietojen perusteella.”

Maahantuotujen tavaroiden tullausarvon määrittämisen valvontaa koskevat säännöt, jotka hyväksyttiin Liettuan tasavallan valtiovarainministeriön alaisen tulliosaston johtajan 28.4.2004 antamalla määräyksellä nro 1B-431 (jäljempänä myös tulliosaston säännöt):

7 kohta

”Tulliviranomaiset käyttävät tavaroiden arvon määrittämiseksi tullaustarkoituksiin, mikä on tehtävä tulliosaston vahvistaman menettelyn mukaisesti, perustettua tietokantaa seuraaviin tarkoituksiin: 7.1. maahantuotujen tavaroiden tullausarvon vertaamiseksi aiemmin maahantuotujen tavaroiden tullausarvoon ja sen varmentamiseen, että tavaroiden tullausarvo vastaa todellisuutta; 7.2. tavaroiden arvoja ja hintoja koskevien tietojen valitsemiseen muiden tullausarvon määrittämismenetelmien soveltamista tai lisävakuuden laskemista varten.”

24 kohta

”Jos tehdään [tulliosaston] sääntöjen 20.4 kohdassa tarkoitettu päätös (soveltaa menetelmää, jossa tullausarvo määritetään samanlaisten tai samankaltaisten tavaroiden kauppaa-arvon perusteella), on noudatettava yhteisön tullikoodeksin täytäntöönpanosäännösten 150 artiklaa. Jos yhteisön tullikoodeksin täytäntöönpanosäännösten 150 artiklan vaatimuksia on mahdotonta täyttää tulliselvityksen aikana, tavaroiden tullausarvo määritetään yhteisön tullikoodeksin 31 artiklan mukaisesti (menetelmä 6). Määritettäessä tavaroiden tullausarvoa menetelmällä 6 tavaroiden sovellettavan hinnan on oltava lähellä samanlaisten tai samankaltaisten tavaroiden hintaa; näitä menetelmiä varten laadittuja vaatimuksia voidaan kuitenkin soveltaa joustavammin (esimerkiksi ”90 päivän” vaatimusta voitaisiin soveltaa joustavammin, tavarat on voitu myös valmistaa muussa maassa

kuin siinä, josta ovat peräisin tullausarvon määrittämisen kohteena olevat tavarat, voidaan soveltaa vientimaan hintaa ja niin edelleen).”

Yhteenveto tosiseikoista ja asian käsittelyn vaiheet pääasiassa

- 1 Vuosina 2009–2012 kantaja toi Liettuaan erisuuruisia määriä Malesiasta peräisin olevia tavaroita, jotka se oli ostanut Gus Group LLC -nimiseltä yhtiöltä (jäljempänä myös myyjä), joita se kuvasi tuonti-ilmoituksissa ”ilmastointikoneiden osiksi” ja jotka se luokitteli ilmoituksissa yhteen ainoaan tavarakoodiin (Taric) ilmoittaen näiden osien kokonaispainon kilogrammoina (jäljempänä riidanalaiset tavarat). Näissä ilmoituksissa kantaja ilmoitti riidanalaiden tavaroiden tullausarvoksi kauppaa-arvon, toisin sanoen kantajalle osoitettuihin laskuihin merkityn hinnan.
- 2 Tehtyään toistuvia tarkastuksia riidanalaiden tavaroiden maahantuontia koskevien kantajan toimien osalta Vilniaus teritorinė muitinė (Vilnan alueellinen tulliviranomainen, jäljempänä tulliviranomainen) kieltäytyi hyväksymästä tuonti-ilmoituksissa ilmoitettua kauppaa-arvoa. Tulliviranomainen määrittä riidanalaiden tavaroiden tullausarvon yhteisön tullikoodeksin 31 artiklan mukaisesti käyttäen tähän tarkoitukseen tietoja, joita oli käytettävissä tullin tietojärjestelmässä tavaroiden tullausarvon määrittämiseksi (jäljempänä myös PREMI-tietokanta).
- 3 Päätäessään määrittää tullausarvon tällä tavalla tulliviranomainen katsoi muun muassa, että kantajan ja myyjän oli katsottava olevan keskenään etuyhteydessä yhteisön tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettulla tavalla ja että riidanalaiden tavaroiden tullausarvoa ei voida määrittää millään tullikoodeksin 29 ja 30 artiklassa mainituista menetelmistä.
- 4 Kantaja teki tulliviranomaisen päätöksestä oikaisuvaatimuksen Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Liettuan tasavallan valtiovarainministeriön alainen tulliosasto, jäljempänä tulliosasto). Tutkittuaan kantajan oikaisuvaatimuksen tulliosasto vahvisti päätöksessään tulliviranomaisen päätöksen. Tämän jälkeen kantaja valitti viimeksi mainitusta päätöksestä Mokestinų ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos vyriausybės (Liettuan tasavallan hallituksen yhteydessä toimiva veroriitoja käsittelevä lautakunta). Kyseinen elin vahvisti riitautetun tulliosaston päätöksen.
- 5 Tämän jälkeen kantaja nosti veroriitalautakunnan päätöksestä kanteen Vilniaus apygardos administracinis teismasissa (alueellinen hallintotuomioistuin, Vilna, Liettua) ja vaati myös, että yhteisön tullikoodeksin 29, 30 ja 31 artiklan sekä täytäntöönpanoasetuksen 143 artiklan tiettyjen säännösten tulkinnasta esitetään ennakkoratkaisupyyntö Euroopan unionin tuomioistuimelle (jäljempänä unionin tuomioistuin).
- 6 Vilniaus apygardos administracinis teismas hylkäsi kantajan nostaman kanteen. Tutkittuaan kantajan tästä ratkaisusta tekemän valituksen Lietuvos vyriausiasis

administracinis teismas (Liettuan ylin hallintotuomioistuin) vahvisti ensimmäisessä oikeusasteessa annetun tuomion.

- 7 Sen jälkeen, kun Euroopan ihmisoikeustuomioistuin oli todennut, että Liettuan tasavallan tuomioistuimet eivät olleet perustelleet riittävästi kieltäytymistään esittää ennakkoratkaisukysymystä unionin tuomioistuimelle ja että ne olivat näin ollen rikkoneet ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi tehdyn yleissopimuksen 6 artiklan 1 kappaletta (Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen tuomio 16.4.2019, Baltic Master v. Liettua, valitus nro 55092/16, 40–43 kohta), Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas aloitti hallintomenettelyn uudelleen.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteista

Ensimmäinen ennakkoratkaisukysymys

- 8 Jotta voidaan selvittää, oliko käsiteltävässä asiassa perusteltua hylätä kauppaa-arvo perusteena riidanalaisten tavaroiden tullausarvon määrittämiselle, herää ensinnäkin kysymys, voidaanko kantajan ja riidanalaisten tavaroiden myyjän katsoa olevan keskenään etuyhteydessä yhteisön tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan d alakohdassa tarkoitettulla tavalla.
- 9 Yhteisön tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 2 kohdan a alakohdasta ilmenee, että jos ostaja ja myyjä ovat keskenään etuyhteydessä, kauppaa-arvo on hyväksyttävä, edellyttäen että myyjän ja ostajan etuyhteys ei vaikuttanut hintaan.
- 10 Kun tarkastellaan henkilöiden katsomista olevan ”etuyhteydessä keskenään”, täytäntöönpanoasetuksen 143 artiklan 1 kohtaan, jolla selvennettiin yhteisön tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan d alakohdan sanamuotoa, sisältyy tyhjentävä luettelo tapauksista, joissa henkilöiden katsotaan olevan etuyhteydessä keskenään.
- 11 Käsiteltävässä asiassa ei ole käytettävissä asiakirjoja, jotka osoittaisivat suoraan myyjän ja kantajan välisten täytäntöönpanoasetuksen 143 artiklan 1 kohdassa mainittujen yhteyksien olemassaolon. Ei ole virallisia tietoja, joiden perusteella kantajan ja myyjän voitaisiin katsoa olevan *oikeudelliselta asemaltaan* liikekumppaneita täytäntöönpanoasetuksen 143 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettulla tavalla tai jotka vahvistaisivat saman artiklan 1 kohdan e ja f alakohdassa tarkoitettua suoran tai välillisen omistuksen (valvonnan) olemassaolon.
- 12 Toisaalta käsiteltävässä asiassa on todettu, että 1) myyjällä ja kantajalla on pitkäaikaiset liikesuhteet; 2) riidanalaiset tavarat toimitettiin tekemättä myyntisopimuksia, joissa määrättäisiin tavaroiden toimittamisesta, maksamisesta tai palauttamisesta ja muista tällaisille liiketoimille ominaisista ehdoista; 3) riidanalaiset tavarat toimitettiin ilman ennakkomaksua ja siitä huolimatta, että kantaja oli myyjälle velkaa huomattavia määriä aiemmista toimituksista; 4) kantaja ja myyjä eivät sopineet seuraamuksista tai riskinhallintatoimenpiteistä

(ennakkomaksuista, takauksista, vakuuksista, viivästyskorosta ja niin edelleen), jotka ovat tavanomaisia normaalissa liiketoiminnassa, riidanalaisten liiketoimien erityisen suuresta arvosta huolimatta; 5) ei ole näyttöä siitä, että myyjä olisi yleisesti valvonut maksamista ja muiden velvoitteiden täyttämistä, ja 6) todettiin tapauksia, joissa kantajan yrityksen palveluksessa työskentelevät henkilöt toimivat myyjän puolesta sen luvalla ja käyttivät myyjän yrityksen leimaa.

- 13 Asiaa käsittelevän jaoston näkemyksen mukaan kaikki tosiseikkoja koskevat olosuhteet antavat perustellun syyn katsoa, että käsiteltävässä asiassa myyjällä ja kantajalla on erityisen läheiset yhteydet, joiden seurauksena näiden henkilöiden väliset liiketoimet suoritettiin ja toteutettiin olosuhteissa, jotka eivät ole luonteenomaisia tavanomaiselle liiketoiminnalle, ja että tällaisten liiketoimien taloudellista logiikkaa ei voida oikeuttaa millään muilla objektiivisilla seikoilla.
- 14 Tältä osin on todettava, että käsiteltävässä asiassa kyseessä olevien kaltaiset taloudellisten yksikköjen toimintamallit ovat yleisesti tyypillisiä tapauksissa, joissa liiketoimen osapuoli valvoo sen toista osapuolta tai kolmas osapuoli valvoo liiketoimen molempia osapuolia. Näin ollen, vaikka ei olekaan virallista näyttöä tällaisen valvonnan de jure olemassaolosta, asiaa käsittelevä jaosto katsoo, että käsiteltävän asian olosuhteet saattavat oikeuttaa sen, että myyjän ja kantajan katsotaan olevan de facto keskenään etuyhteydessä yhteisön tullikoodeksin 29 artiklan 1 kohdan d alakohdassa ja täytäntöönpanoasetuksen 143 artiklan 1 kohdan e ja/tai f alakohdassa tarkoitetulla tavalla.
- 15 Pääasian oikeudenkäynnissä tulliviranomainen myös totesi, että oli perusteita katsoa kantajan ja myyjän olevan keskenään etuyhteydessä täytäntöönpanoasetuksen 143 artiklan 1 kohdan b alakohdan mukaisesti, toisin sanoen oikeudelliselta asemaltaan liikekumppaneita.
- 16 Unionin tuomioistuin ei ole oikeuskäytännössään tulkinut käsitettä ”oikeudelliselta asemaltaan liikekumppaneita”, ja tämän säännöksen sisällöstä herää tiettyjä kysymyksiä asiaa käsittelevälle jaostolle.
- 17 Yleisesti ymmärretyn liikekumppanuuden käsitteen perusteella voidaan olettaa, että tällainen oikeudellinen kumppanuuden muoto yhdistää useita toisistaan riippumattomia yksiköitä, jotka puolestaan eivät ole kolmannen osapuolen valvonnassa. Tälle oikeudellisen suhteen muodolle ovat ominaisia muun muassa kumppaniyksiköiden yhteinen pyrkimys saada taloudellista hyötyä (voittoa) ja investointeihin ja operatiivisen toiminnan johtamiseen liittyvien tehtävien jakaminen sovitussa suhteessa.
- 18 Käsiteltävässä asiassa myyjän ja kantajan suorittamien liiketoimien olosuhteiden, sellaisina kuin ne on esitetty edellä, voitaisiin – kun otetaan huomioon etenkin näiden taloudellisten yksiköiden pitkäaikaiset keskinäiset liiketoimintakäytännöt – katsoa olevan osoitus erityisen läheisistä suhteista, jotka perustuvat suureen keskinäiseen luottamukseen, mikä ei ole luonteenomaista tavanomaiselle liiketoiminnalle. Nämä olosuhteet viittaavat siihen, että myyjän ja kantajan

liikesuhde voi de facto vastata täytäntöönpanoasetuksen 143 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua liikekumppanuutta. Ei kuitenkaan ole selvää, onko tällainen arviointi perusteltu, etenkin koska kyseisen säännöksen sanamuodossa, jota on tulkittava suppeasti, todetaan selvästi, että henkilöiden on oltava ”oikeudelliselta asemaltaan” liikekumppaneita.

Toinen ennakkoratkaisukysymys

- 19 Käsiteltävässä asiassa tulliviranomainen määritti kantajan maahantuomien tavaroiden tullausarvon erillisen maahantuojan samalla nimikkeellä (ilmastointikoneiden osia) maahantuomia tavaroita, jotka oli luokiteltu samaan Taric-koodiin 8415 90 00 90, jotka olivat myös peräisin Malesiasta (ja samalta valmistajalta) ja joiden kaupp-arvo oli 56,67 LTL/kg, koskevien tietojen perusteella. Tämä oli ainoa PREMI-tietokantaan kirjattu tapaus, jossa tavaroita tuotiin Malesiasta ja ne luokiteltiin samaan Taric-koodiin 8415 90 00 90. Tulliviranomainen sovelsi kyseisen tapauksen kaupp-arvoa kantajan vuosina 2009–2011 ilmoittamien tavaroiden arvoon.
- 20 Menettelyn tässä vaiheessa asiaa käsittelevä jaosto katsoo, ettei kantaja ole osoittanut, että riidanalaisten tavaroiden arvo hyvin lähellä jotakin yhteisön tullikoodeksin 29 artiklan 2 kohdan b alakohdassa mainituista arvoista. Kantajan maahantuomien tavaroiden arvon määrittämiseksi tulliviranomainen totesi, ettei tullausarvon määrittämisessä ollut mahdollista käyttää samanlaisten ja samankaltaisten tavaroiden kaupp-arvoa niiden alkuperämaan mukaan, toisin sanoen PREMI-tietokannassa ei ole tietoja liiketoimista, jotka täyttävät samanlaisten ja samankaltaisten tavaroiden vaatimukset, sellaisina kuin ne ymmärretään yhteisön tullikoodeksin ja soveltamisasetuksen asiaa koskevien säännösten mukaisesti. Tullausarvoa ei voitu myöskään määrittää deduktiivisen arvon menetelmän avulla, koska kantaja ei ollut toimittanut tämän menetelmän soveltamiseen vaadittavia asiakirjoja ja tietoja. Tavaroiden arvoa ei voitu määrittää myöskään laskennallisen arvon menetelmällä, koska täytäntöönpanoasetuksen 153 artiklan 1 kohdan mukaan tulliviranomaiset eivät voi laskennallisen arvon määrittämistä varten vaatia tai velvoittaa henkilöä, joka ei asu pysyvästi yhteisössä, esittämään asiakirjoja. Toisin sanoen kantajan maahantuomien tavaroiden arvoa ei voitu määrittää soveltamalla johdonmukaisesti yhteisön tullikoodeksin 29 ja 30 artiklaa. Tällaisessa tapauksessa maahantuotujen tavaroiden tullausarvo on määritettävä yhteisön tullikoodeksin 31 artiklan 1 kohdan kolmannen luetelmakohdan mukaisesti.
- 21 Näin ollen edellä mainittujen sääntöjen, päätöksellä nro 1332 hyväksytyjen sääntöjen 12 kohdan ja tulliosaston sääntöjen 7 ja 24 kohdan mukaisesti tulliviranomainen totesi, että yksittäistapauksessa, jossa tavaroita oli tuotu Malesiasta vuonna 2010 ja ne oli luokiteltu samaan Taric-koodiin, määritettyä arvoa oli pidettävä kantajan vuosina 2009–2011 maahantuomien ja ilmoittamien tavaroiden tullausarvona. Käsiteltävässä asiassa ei ole näyttöä siitä, että tulliviranomainen olisi yrittänyt saada muiden jäsenvaltioiden toimivaltaisilta

viranomaisilta lisätietoja, jotka voisivat olla merkityksellisiä kyseisen asian kannalta.

- 22 Asiaa käsittelevän jaoston näkemyksen mukaan tavaroiden tullausarvon määrittäminen tulliviranomaisen tiedossa olleen yhden ainoan tapauksen perusteella ei sinänsä ole peruste kyseenalaistaa lopputuloksen paikkansapitävyyttä ja pätevyyttä. Tällaista päätelmää tukevat myös täytäntöönpanoasetuksen 150 artiklan 3 kohta ja 151 artiklan 3 kohta, joiden sisältö osoittaa, että samanlaisten tavaroiden (150 artikla) tai samankaltaisten tavaroiden (151 artikla) yksi ainoa kauppa-arvo riittää maahantuotujen tavaroiden tullausarvon määrittämiseen.
- 23 Toisaalta asiaa käsittelevä jaosto katsoo, että tältä osin on korostettava tavaroiden *oikean* luokittelun tärkeyttä; näin ollen on annettava erityistä painoarvoa samanlaisten ja samankaltaisten tavaroiden käsitteille, sellaisina kuin ne määritellään täytäntöönpanoasetuksen 142 artiklan 1 kohdan c ja d alakohdassa.
- 24 Käsiteltävän asian olosuhteissa merkityksellinen on ainoastaan samankaltaisten tavaroiden käsite. Täytäntöönpanoasetuksen 142 artiklan 1 kohdan d alakohdan määritelmän mukaan samankaltaisilla tavaroilla tarkoitetaan samassa maassa tuotettuja tavaroita, jotka olematta samanlaiset kaikissa suhteissa ovat ominaisuuksiltaan ja aineosiltaan niin samankaltaiset, että ne voivat täyttää samat tehtävät ja olla kaupallisesti vaihdettavissa. Tavaroiden laatu, maine ja tavaramerkki tai kaupallinen merkki ovat tekijöitä, jotka on otettava huomioon ratkaistaessa, ovatko kyseessä samankaltaiset tavarat.
- 25 Käytettävissä olevien tietojen perusteella voidaan perustellusti päätellä, että riidanalaiset tavarat ja tavarat, joihin tulliviranomainen vertasi riidanalaisia tavaroita määrittääkseen niiden tullausarvon – vaikka eri maahantuojat ilmoittivat viimeksi mainitut tavarat samalla nimikkeellä (ilmastointikoneiden osia) ja ne luokiteltiin samaan Taric-koodiin 8415 90 00 90 ja olivat samoin peräisin Malesiasta (samalta valmistajalta) – eivät kuitenkaan olleet samankaltaisia, kun otetaan huomioon tämän täytäntöönpanoasetuksen 142 artiklan 1 kohdan d alakohdassa esitetyn käsitteen osatekijät.
- 26 On syytä huomata, että asetusten N:o 1031/2008 ja N:o 948/2009 säännösten, harmonoidun tavarankuvaus- ja koodausjärjestelmän nimikkeistön selitysten (2007), yhdistetyn nimikkeistön 1 ja 6 yleisen tulkintasäännön, yhdistetyn nimikkeistön ryhmien ja jaksojen sekä nimikkeiden ja alanimikkeiden otsikoiden mukaisesti ilmastointikoneiden osat kuuluvat yhdistetyn nimikkeistön alanimikkeeseen 8415 90. Tähän alanimikkeeseen voi kuitenkin kuulua hyvin erilaisia ilmastointikoneiden osia, joilla on eri käyttötarkoitus ja joilla voi selvästikin olla eri arvo.
- 27 Toisin sanoen käsiteltävässä asiassa todetut seikat viittaavat siihen, että Taric-koodi, jonka on tarkoitus yhdistää samankaltaisia tavaroita tullauksen yhteydessä

tehtävää luokittelua varten, oli liian yleinen (abstrakti) nyt tarkasteltavassa tapauksessa.

TYÖASIAKIRJA